

9 ἢ 12;

[Ἡ σκηρὴ παριστᾷ τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Θ. Δηλιγιάννη. Μαγαρμένος στέφανος κρέμαται ὑψηλὰ μετὰ τῶν ἐθνικῶν σημάτων, καὶ κάτωθεν μεγάλη εἰκὼν παριστᾷ τὸ Συνέδριον τοῦ Βερολίνου. Ἐν μέσῳ δὲ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν μεγάλων δυνάμεων βλέπει τις τὸν κ. Δηλιγιάννην ἰστάμενον καὶ λαλοῦντα καὶ ἔχοντα ἄλλου τὸ βλέμμα. Ἐν τῷ γραφείῳ τούτῳ φαίνονται διαλεγόμενοι 9 βουλευταί. Ὁ Δηλιγιάννης ἀδημονεῖ.]

Δηλιγιάννης.

Πρέπει νὰ ξαναμετρηθῶμεν. Κάμετέ μου τὴν χάριν, φίλοι μου, νὰ ξαναμετρηθῶμεν, λάβετε θέσιν κατὰ σειρὰν καὶ μὴ κινεῖσθε. Μὴ στρέφετε, τὰ βλέμματά σας ἄλλου, ἀλλὰ πρὸς ἐμέ.

[Οἱ 9 φίλοι τοποθετοῦνται, ὁ κ. Δηλιγιάννης διέρχεται τὸν μικρὸν του λόγον ἀριθμῶν ἕνα ἑκαστον].

Δώδεκα ἀκριβῶς εἴμεθα καὶ ἐγὼ δεκατρεῖς. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητάς του.

Ἱερομνήμων.

Νὰ ἰδοῦμε ποιὸς εἶνε ὁ Ἰούδας.

Ζυγομαλᾶς.

Ἐχετε λάθος, κύριε πρόεδρε.

[Ὁ κ. Δηλιγιάννης ὑποκλίνει ἐπιχαρίτως.]

Μοὶ φαίνεται ὅτι ἐκάμετε λάθος. Ἐμετρήσατε δις τὸν ἑαυτὸν σας.

Δηλιγιάννης.

Πῶς εἶνε δυνατόν!

Ζυγομαλᾶς.

Μάλιστα.

Δηλιγιάννης.

Ἦμποροῦν νὰ λέγουν ὅτι ἔχω τὰ βλέμματά μου ἄλλου, ἀλλὰ τὸν νοῦν μου τὸν ἔχω ἐδῶ. Σταθῆτε παρακαλῶ. Ἰδού. Λέγετε παρῶν. Ζυγομαλᾶς.

Ζυγομαλᾶς.

Παρῶν!

Δημητρακάκης (χειρονομῶν)

Χραπχραπ' ἐγὼ χραπχραπείμαι· χράπ χραπχραπγεροντόχραπτερος. Καὶ χράπ, πρέχραππει χραπχραππρώτος χράπ νὰ χράπ εἶμαι.

[πτερινίζεται ἰσχυρῶς].

Ἱερομνήμων. (ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.)

Κύριε ἐλέησον!

Ζυγομαλᾶς.

Δὲν ἐννοήσαμεν τί ζητεῖ ὁ κ. Δημητρακάκης.

Δημητρακάκης [πταρινιζόμενος].

Χραπχράπ εἶσαι χράπ παιδίχραπ.

Δηλιγιάννης.

Ἀφήσατε τὰς τοιαύτας μικροφιλοτιμίας. Λοιπὸν ἡσυχάσατε, Δηλιγιάννης ἓνας, Δημητρακάκης δύο.

Δημητρακάκης.

Εὐχαχραπριστῶ.

Δηλιγιάννης.

Μὴ διακόπτετε. Ζυγομαλᾶς τρεῖς, Ἱερομνήμων τέσσαρες, Βάρβογλης πέντε, Ἀντωνόπουλος ἕξ, Λαμπρινόπουλος ἑπτὰ, Τζανετάκης ὀκτῶ, Κατσάκος ἐννέα καὶ ἐγὼ δέκα.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(Συνέχεια ἱδ. ἀριθ. 264).

Ἔβην λοιπὸν, ἀποχαιρετίσας τοὺς συμπολεμιστάς μου πρὸς τὸν τῆς ἐρωμένης μου οἶκον.

Ἀλλὰ φεῦ! ἐν τῇ πορείᾳ περίπολος ἄγρυπνος μὲ συνήντησε καὶ ὁ κλητὴρ αὐτῆς ἀγρίως μοὶ ἀπηύθυνε τὴν τρομερὰν ἐρώτησιν:

— Ποῦ τὴν πᾶς, πατριώτη, τὴν κάππα;

— Ποιᾶ; αὐτῇ; ἀπὴντησα ἀμνηχάνως, εἶνε δική μου.

— Δική σου; Καὶ ποῦ τὴν ἔβρισκες;

— Ποῦ τὴν ἔβρισκα; Νά..... μοῦ τὴν ἔδωσε ἡ Ἀμυνα, δὲν πᾶτε νὰ ρωτήσετε;

— Ἀμυνα; Μέσα παληοκλέφτες τοῦ διαβόλου. Καὶ πρὸς τοὺς περιπόλους στρεφόμενος. Δὲν ξέρετε, ἀδελφε, ἐξηκολούθησε, πόσους ἔχω τσακώσει αὐταῖς τῆς ἡμέρας κλεφτοκαπποτάδες. Ἐμπρὸς, μέσα, καὶ τὸ πρῶτ' τὰ ἔβρισκουμε ποῦ τὴν ἡύρες!

— Εἶμαι, κύρ κλητῆρα, ἐθελοντῆς καὶ ...

— Ἐθελοντῆς; Μοῦτρα γιὰ σιδέρωμα. Ὅλοι οἱ κλεφτοορνιθάδες σου ξεφύτρωσαν τώρα ἄρματωλοι γιὰ νὰ σώσουν τὴν πατρίδα. Δὲν λέν, ὅτι πᾶν νὰ ῥημάξουν τοὺς φτωχοὺς Θεσσαλοὺς. Σοῦ πέρνουν μιὰ κάππα, ἕνα παληοσασεπῶ, χωρὶς νὰ ἔξερουν οὔτε πῶς γεμίζει, σοῦ καθίζουν κ' ἕνα κουκκο στὸ κεφάλι, καὶ τί εἶσαι; ἐθελοντῆς. Πᾶει νὰ πολεμήσῃ καὶ ἡ εὐγενεία του ἀπὸ δῶ. Πᾶει δηλαδὴ νὰ σφάξῃ πετεινάκια καὶ γιδοπρόβατα. Ἀχ καὶ μένοι Θεσσαλοὶ τί ἔχετε νὰ τραβήξετε. Θὰ σᾶς ἀλλάξουν τὸν Θεό. Καὶ τί δουλειὰ κάνεις;

— Εἶμαι δημοσιογράφος, γράφω καὶ εἰς τὸ Ἑθνικὸν πνεῦμα μάλιστα.

— Ἔτσι; Φέρε τότε δῶ τὴν κάππα καὶ τὰ τσαρούχια καὶ τὸ πρῶτ' πέρασε ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν, νὰ ἰδοῦμε τὴν φάτσα σου.

Καὶ ὁ ἄγρυπνος τῶν κλεπτῶν διώκτης κλητὴρ μὲ ἠλάφρωσε τοῦ περὶ τοῦ βάρους.

Μοῦ ἦλθε νὰ σκάσω ἀπὸ τὴν φοῦρκά μου, μοῦ ἔχασε ὅλα τὰ σχέδια, ὅλη τὴ μανέστρα.

Ἐμπρὸς, στοῦ Βούλγαρη, ἢ τὰν ἢ ἐπιτάν.

Καὶ ἔλαβον τὴν πρὸς τὸ στρατολογικὸν γραφεῖον τοῦ Βούλγαρη ἄγουσαν.

Τόσος ἦτο ὁ θυμὸς μου αὐτὴ τὴν φορὰ, ὥστε δὲν ἐφρόντισα οὔτε τὸν πῖλόν μου νὰ προφυλάξω ἐκ τῆς βροχῆς.

Τέλος ἔφθασα.

Ζυγομαλᾶς.

Ἐμετρήθητε δύο φορές, κύριε πρόεδρε.
(Ὁ κ. Δηλιγιάννης ὑποκλίνεται)

Κατσάκος.

Ὁ πρόεδρος ἔχει πανταχοῦ δύο ψήφους.

Δηλιγιάννης.

Ἀλλὰ μᾶς λείπουν δύο ἀκόμη.

Οἱ δύο Ἑμμανουήλ (εἰσερχόμενοι)

Ἐλησμονήσατε καὶ ἡμεῖς, κύριε πρόεδρε, ἐμὲ καὶ τὸν ἀδελφόν μου δηλαδὴ.

Δηλιγιάννης.

Ἔχεις δίκαιον. 9 καὶ 2 ἑνδεκά. Ἀλλὰ εἴμεθα δώδεκα. Ποῦ εἶνε ὁ δωδέκατος.

[Ἡ θύρα ἀνοίγει μετὰ σοβαρότητος καὶ εἰσέρχεται ὁ κ. Ἑταμ. Σχινᾶς μετὰ τῆς δεσποτικῆς γεινιάδος του.]

Σχινᾶς.

Ἴδου καὶ ὁ δωδέκατος!

Δηλιγιάννης.

Ἄς φωνάζουν ὅσον θέλουν αἱ ἐφημερίδες. Ἡμεῖς καὶ οἱ φίλοι μου εἴμεθα δώδεκα.

Ροντήρης

[προβάλλων τὴν μορφήν του ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ κρεμαμένου στεφάνου.]

Νὰ τοὺς χιλιάσητε, κύριε πρόεδρε. Νὰ τοὺς χιλιάσητε.

Σφίγγς.**ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΩΝ**

τῆς ἐνεστώσης Κυβερνήσεως δεόν νὰ ὑπολάβωμεν τὸ πρὸς **συμπλήρωσιν τῆς ὁδοποιΐας** δάνειον τῶν 20, 000, 000.

Αὐτὸ δὲν εἶναι δάνειον, ἀλλ' εἶναι πρόσκτησις κεφαλαίου τοῦ ὁποίου τὴν πρόσδοτον πρὸς **ἐκατὸν ἢ καὶ πρὸς διακόσια τοῖς ἐκατὸν** θὰ νεμώμεθα ὅχι μόνον τὸ Δημόσιον Ταμεῖον, ἀλλὰ ὁ τόπος ὅλος.

Συγκοινωνία θὰ πῇ ζωὴ, θὰ πῇ πλοῦτος. Καὶ ἂν μέχρι τοῦδε εἴμεθα σχεδὸν νεκροὶ, ἂν μέχρι σήμερον εἴμεθα χωρὶς τοῦ σχεδὸν πτωχοὶ, ὁ μέγιστος παράγων τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς νεκρώσεως καὶ πτωχείας ἦτο ἡ ἐλλείψις συγκοινωνίας.

Ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοποιΐας φόρος εἶχε μέγα μέλλον· ἦτο μαλακὸς, ἐπρόκειτο δὲ ν' ἀποβῇ καὶ ἀποτελεσματικός. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς ὁδοποιΐας φόρε, πόσαι κλοπαὶ ἐν τῷ ὄνματί σου δὲν ἐγένοντο! Μηχανικοὶ ἐπλούτισαν, κυβερνήσεις κατεχράσθησαν, ἐκτροχιάσεις τοῦ φόρου ἔλαβον χώραν καὶ μεθ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα οὔτε ὁδοὶ ἐστρώθησαν, οὔτε ποταμοὶ ἐγεφυρώθησαν, οὔτε τὰ μεσόγεια πρὸς τοὺς λιμένας συνεκοινώνησαν, οὔτε γειτονικαὶ ἐπαρχίαι ἀναμεταξύ των συνεδέθησαν.

Μᾶς ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἐκ μέρους τῆς Νέας Κυβερνήσεως γενναία τῶν ζητημάτων ἀντίληψις καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τῆς κουμουνδουρικῆς μεθόδου τῶν ἐμπλάστρων καὶ τῶν ἐμβολωμάτων. Ἡ ἀθρόα ὑπὸ τῆς Βουλῆς ψήφισις **εἴκοσι ἑκατομμυρίων** πρὸς κατασκευὴν ὁδῶν μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι καὶ ἂν τὸ ἐν ἑκατομμύριον, καὶ ἂν τὰ δύο, καὶ ἂν περισσότερα **φαγωθῶσι** ὑπὸ καταχραστῶν, θὰ μείνουν πάλιν ἀρκετὰ πρὸς δημιουργίαν ἀρτηριῶν καὶ φλεβῶν κυκλοφορίας αἵματος καὶ ζωῆς διὰ τὸν ἄλλου μὲν μαρμαένον, ἄλλου δὲ εἰς πρωτογενῇ ἀγρίαν κατὰστασιν διχτελοῦντα τόπον μας.

Καὶ ἐδῶ ὅμιλοι ἀνθρώπων ἐπολιόρκουν τὸ γραφεῖον, ἐφαίνοντο ὅμως θυμηδεῖς καὶ σφόδρα φαιδροί.

Ἡ ἐγγραφὴ τῶν ἐθελοντῶν ἐγένετο σωρηδόν, ἢ καλλίτερον μὲ τὴν κουτουράδα.

Παρετάσσοντο δέκα εἴκοσι στήν ἀράδα καὶ ἐμετρῶντο ἰσχυρᾶ τῇ φωνῇ παρ' ἑνός, ὅστις ἐφαίνετο ὡς ἐπὶ κεφαλῇ.

— Αἰ, πόσοι εἴσθε; Ἐβόα ὁ γραμματεὺς.

— Ἐνας, δύο, τρεῖς, δέκα, εἴκοσι. Ἀπῆντα ὁ καταμετρῶν.

— Καλά. Τραβάτε σεῖς τόρα. Εἶνε ἄλλοι;

— Ἄλλοι; Φουσάτα!

Καὶ οἱ τέως καταμετρηθέντες διαλυόμενοι ἐπὶ στιγμὴν ἐπανήρχοντο καὶ πάλιν—ἀλλὰ μὲ μετηλλαγμένα καπέλα, μὲ μαντιλάκια στὸ κεφάλι ἢ ξεσκούφωτοι—ὅπως μὴ γνωρισθῶσι καὶ ξαναμετρῶνται ἐκ νέου, ὡς ἄλλο φουσάτο.

Μετὰ τὴν ἀπαρίθμησιν ἐκαλοῦντο ἐντὸς καὶ ἐλάμβανον τὴν καπποπανοπλίαν, τοῦ γραμματέως ἐπιλέγοντος πρὸς τὸν ἐπὶ κεφαλῇ τῶν δηλωθέντων:

— Παλληγκάρι, πάρε αὐτὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος, γιὰ νὰ διασκεδάσουν τὰ παλληγκάρια, καὶ βλέπομε.

Αὐτὰ δὲ τὰ πάρε αὐτὰ ἦσαν χαρτονομίσματα τῶν πέντε φράγκων, ἰσάριθμα μὲ τοὺς δηλωθέντας ἀνδρας, οἵτινες ἐκαλοῦντο εἶτα, μετὰ τὴν ὡς πολεμαρχῶν χειροτονίαν των, νὰ δώσωσι τὸν προσήκοντα ὄρκον.

Ἐδῶ, παρατηρεῖτε, τὰ πράγματα ἐγένοντο· σοβαρῶ-

τερα, ὁ δ' ὄρκος εἶχεν ὡς ἐξῆς:

«Οὐκ ἐγκαταλείψω τὸν ἀρχηγόν, οὐδὲ τὸν παραστάτην, οὐδὲ τὰ ὅπλα κατασχυρῶ καὶ τὴν κάππα ρίψω, ἀλλὰ μαχεσθήσομαι μέχρι τελευταίας τοῦ αἵματός μου σταγῶνος, καὶ μάρτυς μου ἔστω ὁ θεὸς, τηρήσω δὲ καὶ πίστιν τῷ ἀρχηγῷ, ὑπαρχηγῷ καὶ τοῖς ὑποδεεστέροις αὐτῶν ἀρχηγοῖς. Ναί!»

Μετὰ τὸν ὄρκον ἐδίδετο τὸ κέλευσμα παρὰ τοῦ γραμματέως.

— Παιδιά, ἀπόψε στὸν Πειραιᾶ, διότι αὔριον λίαν πρῶτ' ἀπερχόμεθα εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν.

Ὅταν ἐγὼ κατέφθασα, ἔδιδε τὸν ὄρκον ὁ φίλος γαλατὰς καὶ ἐλάμβανε τὰ διὰ τοὺς ὁπαδούς του χρήματα οὗτος πλησιάσας με οἰκειότατα μὲ ἠρώτησεν ἐνδιαφερόντως.

— Τὴν ξέκλινες κιόλας; Καὶ μὲ πόσα;

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ λόγος ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀφαιρέσεως με κάππας.

— Ὅχι, τῷ ἀπῆντησα, μὲ πιάσαν καὶ μοῦ τὴν πῆραν οἱ κλητῆρες!

— Βρὲ τοὺς μασκαράδες, τοὺς ἀφιλότιμους. Νὰ σὲ κλέψουν τόσο νωρίς. Περαιστικά. Θέλεις νὰ σὲ περάσω καὶ σένα μαζὺ μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ; Θὰ μοῦ κάμης καὶ χάριν.

Ἐν συντόμῳ ἐδηλώθην κ' ἐγὼ καὶ ἔλαβον πρὸς τὸ τάλληρον καὶ τὴν πεφιλημένην κάππαν μετὰ τῶν παρῶν